pealt wälja rákida, agga ma pallun ette, et teie seſt kellegile ei rägi. — Minna armastan Iwanit wägga ja pallun sedda temmale ka úttelda, et ma allati armastusega temma peale mõtlen ja surmani temma eest tahhan palluda. Olgo se kus tahte, agga úhhendud peame meie sama! No ello ilma temmata polle middagi wäärt! Keik kurwastust, mis temma pärrast kannatan, ei tunne ma raske ollewad; minna ollen temma omma ja jäen temma ommaks."

Pärrast koeo minnes küssisin ma Iwani käest, mikspärrast ta ni kurw. Agga kui wissa olli temma käest wastust sada. Wimaks, kui ikka peale aeasin, rákis ta, et ta sedda ja sedda preilit wägga armastada.

„Agga egga sul sellepärrast polle tarwis kurw olla?

„Selle pärrast kül just mitte, agga kule kuidas assi on: Arwata úhhe ku aea eest andsin ma temmale omma súddame luggu teada, — ei olnud temmal ka selle wasto middagi rákimist, — ma teadsin sedda ette, et ta mind armastas. Agga ommeti ei tahha meie sowimissed eddasi minna. Náddala eest könnelesin seſt temma wannemattega ja — —"

„Ja said kui armas poeg wasto wõetud?" útlesin minna.

„Oh, ei mitte!" — olli wastus.

„No tagga parremaks! nisuggune mees, kui sinna, ei saand wasto wõetud? Kas sa polle rikkas ja tark: rágid keik keled, olled iggapiddi kassin ja mõistlik noormees ja essimenne kaupmees Peterburgis?"

„Keik tõssi, agga — —"

„Mis agga seal weel ees woib olla?"

„Ja ommeti on seal úks suur ja raske kiwwi ees, mis minna ommast wäest ei jõua ärra weretada — ma ollen mõisnikko pärris ja temma wannemad ei anna tedda mulle enne, kui priiks ollen sanud."

„Noh, eks se siis ei woi sündida?"

„Ei ialgi! — Ma pakkusin omma pärris herrale kümme tuhhat — kakskümmend tuhhat — wiiskümmend tuhhat rubla; — ma langesin ta ette põlweli mahha, sedda teggi